WARIES SINTERKLAASREEKS

Ozosnel vertelt

Het geheime stalboek van
het paard van Sinterklaas

Uitgeverij Waries

Inhoud

Elke avond een verhaal. Kleur na het voorlezen het hoefijzer in. Zijn ze alle twaalf gekleurd? Dan is het boek uit!

1	Zeebenen	6
2	Al die zwaaiende handen	11
3	Over de daken	16
4	Nieuwe schoenen	21
5	Het lekkerste uit de schoen	26
6	Toen ik nog een donker veulen was	31
7	Waar is het pakje?	36
8	Sneeuw!	41
9	Noor komt op bezoek	46
10	Acht vlechtjes	51
11	Pakjesavond	56
12	Tot volgend jaar	61
	Paardenquiz	66
	Wat zet jij in je schoen voor Ozosnel?	67
	Kleurplaat	68
	Teken jij Ozosnel op het dak?	69
	Welterusten!	70

Hallo!

Psst. Ja, jij daar. Mag ik me even voorstellen?

Ik ben Ozosnel. Ik ben het paard van Sinterklaas. Ik ben een schimmel: zo heet een paard dat met de jaren wit wordt. Ik ben gek op wortels, ik ben best een beetje trots op mijn witte vacht, en ik ben o zo snel.

Elk jaar in de Sinterklaastijd beleef ik van alles. Mijn stalpiet Fien schrijft het allemaal op in dit boek, mijn geheime stalboek. Ik vertel, en zij schrijft. Want met hoeven kun je geen pen vasthouden.

Er staan twaalf verhalen in. Eén voor elke avond. En na elk verhaal staat er iets wat echt waar is, over paarden. Over mij dus, eigenlijk.

Zet je schoen maar klaar. Pak je knuffel. Kruip lekker onder de dekens.

Dan begin ik.

Wie is wie?

Ozosnel

Dat ben ik! Wit, snel, en gek op wortels.

Sinterklaas

Wijs en vriendelijk. Hij zoekt vaak zijn bril. Die staat dan op zijn hoofd.

Fien

Mijn stalpiet en allerbeste vriendin. Ze borstelt en vlecht als de beste.

Bas

De rekenpiet. Hij telt alles: pakjes, pepernoten en snurkjes.

Juna

De wegwijspiet. Met haar dakenkaart verdwaalt niemand.

Noor

Een meisje van zes met een rode jas. Ze vindt mij mooi, maar ook een beetje groot.

AVOND 1

Zeebenen

Wiebel, wobbel. Wiebel, wobbel.

Zo gaat de stoomboot. Al dagen lang.

Mijn stal staat midden op het dek. Hij heeft een rood dak en een deur met een rond bovenkantje. Op het bordje boven de deur staat mijn naam, in gouden letters: Ozosnel.

Ik ben Ozosnel, het paard van Sinterklaas. En ik ben o zo snel!

Maar op een boot heb je niks aan snel. Op een boot heb je zeebenen nodig.

“Wat zijn zeebenen?” vroeg ik de eerste dag aan Fien.

Fien is mijn stalpiet. Ze heeft een gouden jasje, een rode muts met een witte veer en een lange vlecht op haar rug. Fien is mijn allerbeste vriendin.

“Zeebenen zijn benen die niet omvallen als de boot schommelt,” zei Fien. “Kijk maar.” Ze zette haar voeten een eindje uit elkaar en stak haar armen opzij. De boot ging wiebel. Fien ging mee. De boot ging wobbel. Fien ging mee. Ze viel niet om.

“Makkie,” zei ik.

Ik zette mijn vier benen neer. Heel trots. De boot ging wiebel. Ik ging ook wiebel, maar dan de verkeerde kant op.

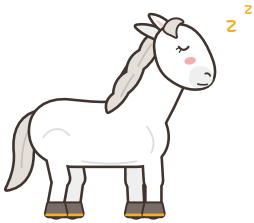
Bonk! Daar lag ik, met mijn neus in het hooi.

Fien lachte. Niet gemeen, maar zoals vriendinnen lachen. “Jij hebt vier benen,” zei ze. “Dat zijn er twee keer zo veel als ik heb. Dus moet je twee keer zo goed oefenen.”

Dus oefenden we. Elke dag.

Benen een eindje uit elkaar. Knieën niet te stijf. En niet tegen de boot vechten, maar meedeinen, zoals een eend op de golven.

Wiebel, wobbel. Wiebel, wobbel.

Op de derde dag viel ik niet meer om. Op de vierde dag kon ik een wortel eten terwijl de boot schommelde. En op de vijfde dag deed ik iets wat ik nog nooit op een boot had gedaan. Ik deed een dutje. Staand. Met mijn ogen dicht en mijn onderlip een beetje slap.

“Hij slaapt!” fluisterde Bas. Bas is de rekenpiet. Hij telt alles: pakjes, pepernoten, sterren en snurkjes. “Drie snurkjes,” schreef hij in zijn boekje. “Nee, vier.”

“Ik snurk niet,” zei ik meteen. Want ik was natuurlijk weer wakker.

“Vier snurkjes,” zei Bas. En hij lachte.

’s Avonds kwam Sinterklaas naar mijn stal. Hij liep een beetje schommelig, want ook Sinterklaas heeft maar twee benen. Hij aaide me over mijn neus.

“Je doet het goed, Ozosnel,” zei hij. “Weet je nog wie dit allemaal vóór jou deed?”

Natuurlijk wist ik dat. Amerigo. Amerigo was jarenlang het paard van Sinterklaas. Nu is hij met pensioen. Hij staat in een groene wei, eet

zo veel gras als hij wil en doet elke middag een lekker dutje.

“Amerigo heeft me iets geleerd,” zei ik. “Als de boot schommelt, moet je denken aan alle kinderen die op de kade staan te wachten. Dan word je vanzelf rustig.”

Sinterklaas glimlachte achter zijn grote witte baard. “Amerigo is een wijs paard.”

“Ik ben ook wijs,” zei ik. “En snel. En wit.”

“Dat weet ik,” zei Sinterklaas. “Welterusten, mijn snelle, witte, wijze vriend.”

Die nacht stond ik in mijn stal. De boot deinde zachtjes. Wiebel, wobbel. Ik dacht aan alle kinderen op de kade. Mijn benen stonden stevig. Mijn ogen gingen dicht.

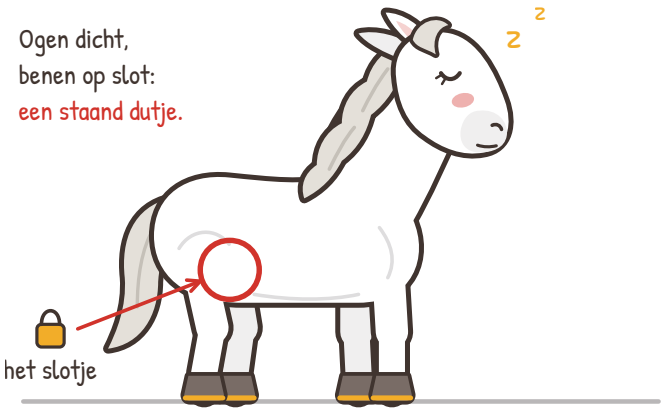
En ik geloof dat ik toen misschien, heel misschien, één klein snurkje deed.

Maar dat mag je niet tegen Bas zeggen.

Klip, klop, klip, klop... Slaap lekker.

Echt waar!

Staand dutten

Paarden kunnen staand een dutje doen. In hun benen zit een soort slotje. Daarmee zetten ze hun benen vast, zodat ze blijven staan en niet omvallen, ook als ze even wegdommelen.

Doe mee! Ga staan met je voeten een eindje uit elkaar, net als Fien. Wiebel maar heen en weer. Blijf je staan?

AVOND 2

Al die zwaaiende handen

“Land in zicht!” riep de kapitein.

Ik stak mijn hoofd naar buiten. En daar was het: een kade vol mensen. Vlaggetjes in alle kleuren. Muziek. En kinderen. Zo veel kinderen! Ze zwaaiden met hun handen, met hun mutsen en met hun wanten. Sommige kinderen zaten bij hun papa of mama op de schouders. Sommige stonden op hun tenen.

“Bas,” zei ik, “hoeveel kinderen zijn dat?”

Bas keek. Hij telde. Hij kneep zijn ogen dicht en telde nog eens. “Heel veel,” zei hij toen. “Zo veel dat mijn boekje te klein is.”